

[Elgaard.]

tvistelig Art som den under Punkt 2, 3 og 4 angivne, og til de foreliggende Omstændigheder tillader dette.“

Dette forstaaer jeg saaledes, at naar der foreligger en Sikkerhed af den i disse Punkter angivne Art, kan der afviges fra de to Procentgrænser, 35 pCt. og 50 pCt. Jeg forstaaer tillige, at der i dette Stykke ligger, at man ogsaa i andre Tilfælde end de nævnte kan se bort fra disse Procentgrænser, som f. Eks. naar en mindre Bank finansierer et Andelsslageri, i hvilket Tilfælde det efter min Mening nærmest maa være en Selvfølge, at der gives Dispensation. Jeg vil i denne Forbindelse spørge, om det ikke vilde være rimeligt, at i det hele taget Andelsproduktionsforeninger og lignende blev nævnt sammen med de 5 Undtagelsestilfælde i § 12.

Hvad angaar § 12, Stk. 3, hvorefter Bankinspektøren har Ret til at fravige de i samme Paragraf Stk. 1 nævnte Bestemmelser, vil jeg gerne stille det Spørgsmaal op til Overvejelse, om ikke dette kan give Anledning til Betænkelighed. Hvis f. Eks. en Bank vilde yde en Kunde en Kredit, der oversteg disse 50 pCt., hvad den ifølge Loven ikke kunde uden Bankinspektørens Tilladelse, og den fik denne Tilladelse — hvad saa, hvis det gik galt, hvis Virksomheden enten maatte standse eller led store Tab? Havde man saa ikke gennem denne Paragraf faktisk gjort Bankens Direktion og Bestyrelse ansvarsfri, vilde Bankens Ledelse i et saadant Tilfælde saa ikke kunne skyde hele Ansvaret over paa Statens Repræsentant og sige: Ja, men vi indankede Sagen for Bankinspektionen, som godkendte Dispensationen. Hvis man førte denne Tanke videre ud, vilde det Spørgsmaal kunne rejse sig, om Staten ikke havde Erstatningspligt. Jeg vil derfor henstille, at ogsaa denne Side af Sagen bliver nærmere overvejet.

Det ærede Medlem Hr. Hans Nielsens Udtalelser vedrørende fast Ejendom i Tilknytning til § 13 har ogsaa vor Interesse; det er jo et Spørgsmaal, vi kan forhandle om i det kommende Udvalg.

I § 13, Stk. 3, hedder det:

„De med en Banks Stiftelse og Tilvejebringelse af dens Kapital, derunder dennes Udvidelse, forbundne Omkostninger ligesom ogsaa Vederlag, der af Banken er betalt for en Forretnings Afstaaelse („good will“), skal, for saa vidt de ikke straks afskrives, opføres paa særligt Konto“, og afskrives i Løbet af 3 Aar med en Trediedel aarlig. Det er muligt, at det, naar det

drejer sig om „good will“, er baade rigtigt og forsvarligt at tage Afskrivningen paa 3 Aar, men jeg vil dog rejse det Spørgsmaal, om det ikke for de andre Omkostningers Vedkommende vil være rimeligt at bibeholde den nugældende Bestemmelse, hvorefter Beløbet betales med en Femtedel aarlig.

Jeg kommer dernæst til § 14, der handler om Revisionen. I denne Paragraf bestemmes det, hvad der for øvrigt ogsaa var Tilfældet i Lovforslaget af 1925—26, at den ene Revisor skal være statsautoriseret. Det kan Venstre i og for sig ikke have noget imod, men vi vil dog gerne gøre opmærksom paa det samme, vi gjorde opmærksom paa ved Lovforslaget angaaende Aktieselskaber, nemlig at det Antal statsautoriserede Revisorer, der findes i Øjeblikket, ikke vil kunne bestride det Arbejde, der bliver, hvis Rigsdagen gennemfører Bestemmelsen om statsautoriserede Revisorer i alle de Lovforslag, hvor en saadan i Øjeblikket er foreslaaet. Jeg vil derfor henstille til den højtærede Handelsminister, at der i hvert Fald i Lovforslaget her ligesom i Aktieselskabslovforslaget bliver en Overgangsbestemmelse, der siger saa meget som, at saa længe de nuværende Revisorer i Bankerne genvælges, kan man se bort fra denne Bestemmelse, og endvidere gør Lovgivningsmagtens Stilling til Spørgsmaalet om de statsautoriserede Revisorer det nødvendigt, at Muligheden af Forøgelse af Antallet af statsautoriserede Revisorer gennem de uddannede regnskabskyndige Revisorer bliver taget op til Behandling.

I § 15 vil jeg gerne standse et Øjeblik ved de to første Linier i første Stykke, hvori der staaer:

„Det reviderede og godkendte Regnskab skal tillige med en Beretning om Virksomheden i det forløbne Aar inden 10 Dage efter Generalforsamlingens Afholdelse“

o. s. v. Jeg vil gerne henstille til Overvejelse, om 10 Dage ikke er en lige kort nok Frist. I samme Paragraf siges det som nævnt, at en Beretning om Virksomheden i det forløbne Aar skal medfølge. Det er muligt, at det er rimeligt; men jeg vil gerne spørge, om en saadan Beretning ikke i Virkeligheden kan læses ud af Regnskabet; hvis den kan det, er der ingen Grund til denne Bestemmelse.

Saa vil jeg endnu med Hensyn til § 15 rejse et Spørgsmaal. Det er muligt, at der ikke kommer noget ud deraf, jeg er ikke i Stand til at vurdere Betydningen af det, men jeg ved i alt Fald, at der er adskillige,